

Přílohy

Příloha č. 1: Shrnutí výsledků výzkumu

SPECIFIKACE	POČET PACIENTEK
Oběť fyzického i psychického násilí	8
V průběhu času častější výskyt domácího násilí	7
Výskyt domácího násilí stále stejný, v jedné rovině	1
Důsledkem domácího násilí je PTSP	3
Důvodem pro násilné činy bylo narušené chování partnera	8
Pacientky si uvědomují nevhodné zacházení partnera	8
Spojitost mezi domácím násilím a závislostí	8
Užití návykových látek v důsledku domácího násilí	6
Užití návykových látek před počátkem domácího násilí	2
Pacientky shledávají návykové látky v souvislosti s domácím násilím za ulehčující	8
Vyhledaná pomoc na základě domácího násilí	5
Vyhledaná pomoc na základě závislosti	1
Nevyhledána žádná pomoc	2
Podnětem pro řešení situace bylo psychické narušení pacientek	8
Pacientky si uvědomují potřebu samotné léčby domácího násilí	8
Pacientky mají zájem po léčbě závislosti řešit ostatní následky vzniklé domácím násilím	7

Příloha č. 2: Vyjádření etické komise

Etická komise

Veronika Alexandrová
studentka bakalářského studia
fakulta Husitská teologická
oboru Sociální pedagogika
Univerzita Karla, Praha

Váš dopis zn.

Naše značka

Vyřizuje/telefon

Praha

420284016141

23.3. 2016

Věc: Žádost o umožnění sběru dat

Etická komise PN Bohnice vyslovila **souhlas** se sběrem dat v rámci bakalářské práce: **"Domácí násilí na ženách v kontextu diagnózy závislosti."**, na Univerzitě Karlově v Praze, fakultě Husitské teologické, oboru Sociální pedagogika.
Vedoucí bakalářské práce je PhDr. Ivana Nováková, oponentem PhDr. Natálie Dytková.

Doporučení etické komise PN Bohnice: **vyžádat stanovisko primářky AT oddělení.**

MUDr. Richard Krombholz
Předseda etické komise PL Bohnice

Mgr. Jan Pomýkacz v.z.
tajemník etické komise

Psychiatrická nemocnice Bohnice
Ústavní 91
181 02 Praha 8 - Bohnice

Psychiatrická nemocnice Bohnice_Ústavní 91_181 02 Praha 8

Tel.: +420 284 016 111_Fax: +420 284 016 595_www.bohnice.cz

Bankovní spojení: Komerční banka a.s._16434081/0100_IČ: 00064220_DIČ: CZ00064220

Příloha č. 3: Přepisy rozhovorů

Jméno pacientky: Andrea

Věk: 43 let

Léčba v pořadí: 1.

Návyková látka: Alkohol

Dosažené vzdělání: VŠ

Andreo, za jakých okolností jste se seznámila s Vaším partnerem?

Se svým mužem jsem se seznámila přes mého bratra. Brácha ho pozval k našim na chalupu. Bylo to v době, kdy jsem se zotavovala z úrazu páteře. Byla jsem na dně- bylo mi jasné, že moje sportovní kariéra končí, takže byl konec s reprezentací. V té době jsem si myslela, že nic horšího mě v životě už nemůže potkat. Ale abych se vrátila k tomu seznámení... Na tu chalupu dorazil bratrův známý, neznali se moc dlouho, ale oba se věnovali bojovým sportům. To měli společné. Já se do něj zamilovala hned na první pohled, on mi tvrdil to samé.

Kdy a jak Vás Andreo, poprvé fyzicky napadl? Šlo i o jiný typ násilí?

Mně to hrozně splývá, ale uvědomila jsem si, že psychicky mě změnil, už když jsme spolu chodili. Psychicky mě vydíral, taky dělal takové divné věci...

Nevadí Vám, když se zeptám, co máte na mysli?

Tak třeba- zamknul se v bytě, sedl si za roh v obýváku na zem, bylo zhasnuto a čekal, až přijdu domů. To jsem už byla těhotná, přišla jsem večer domů a vyděsil mě k smrti. Říkal, že to dělá z lásky ke mně, nechápala jsem to, ale věřila mu. Dneska, když se na to zpětně dívám, vůbec nechápu, jak jsem si to mohla myslet. Fyzicky mě napadl asi měsíc před porodem. Dal mi pěstí, přes polštář, nečekaně...(pacientka se kouká do země).

Andreo, nechcete si odpočinout?

Ne ne, to je dobrý, já o tom už můžu mluvit. Klidně se ptejte dál.

Pamatujete si, v jakých situacích Vás partner týral?

Vždycky to bylo nevyzpytatelné. Ze začátku jednou týdně, ke konci už skoro denně.

Jak dlouho jste byla vystavena tomuto násilí?

To vím přesně. Trvalo to patnáct let.

Jak konkrétně vypadalo jeho násilí v průběhu času?

Strašně se ta brutalita a vynalézavost prohlubovala... On je policajt, byl v URNĚ, znal všechny hmaty a chmaty, věděl, jak to udělat, abych neměla podlitiny, věděl, jak a kde stisknout, aby to bolelo a nebylo nikde nic vidět. Ke konci ztrácel kontrolu, takže ho nakonec kolegové chytli ve chvíli, kdy se mě chystal pořezat nožem, ale jak říkám, tu kontrolu nad sebou ztrácel až poslední rok. Do té doby to měl promyšlené.

Alkohol jste začala užívat až na základě týrání? A můžete mi, Andreo, říci proč?

Ano, začala jsem pít, ale paradoxně až v okamžiku, kdy ho zavřeli a odsoudili. Vlastně ve chvíli, kdy už jsem byla s dětmi v bezpečí, tak jsem se postupně rozpila. Vím, že toho hajzla už nikdy neuvidím a stejně mě děsí pořád. Lékaři tvrdí, že trpím posttraumatickou stresovou poruchou. Tuto diagnózu mají i moje děti. Je to hrůza. Já, dcera i syn se musíme léčit. Psychologové, psychiatři...

Andreo, prosím Vás, jakou roli hrály u Vás návykové látky v souvislosti s domácím násilím?

V průběhu toho pekla, žádnou, ale v důsledku poměrně zásadní. On také nepil ani nic nebral, mě nenapadlo pít, když mě bil. Ale v okamžiku, kdy to přestalo, tak jsem to rozjela. Chápete to?

Musím Vám říct, že to chápu.

Andreo, musím se Vás ještě zeptat- kdy a jakou pomoc jste poprvé vyhledala, abyste řešila domácí násilí či svoji závislost?

Začala jsem řešit to násilí. Poprvé asi po třech letech, kdy mě mlátil. To mi nalomil ruku. Šla jsem na pohotovost, doktor to na mně poznal, že jsem se jen tak nepraštila... Poslal mě na policii, dal mi podporu, tak jsem tam šla. Nahlásila jsem to. Jenže než jsem došla domů, tak mu kolegové dali echo a vypuklo strašné peklo. To mě sice nezabil, ale vyhrožoval mi, že zabije naši dceru a nikdy jí už nikdo nenajde. Zalekla jsem se a stáhla jsem to oznámení. Takhle se to opakovalo ještě několikrát. Až když jsem se psychicky zhroutila a dostala jsem se do Riaps-u, tak se to konečně začalo řešit a až potom mi policie pomohla, ale celých těch dvanáct let mi nikdo nevěřil, ani rodiče. Opravdu jsem různě volala o pomoc, ale byl to policajt... Pravda je taky to, že jsem to nikdy nedotáhla do konce.

Andreo, proč jste nastoupila na léčbu závislosti ústavní formou?

Když byl manžel ve vazbě, tak jsem podala žádost o rozvod. On čekal na soud, mně se částečně ulevilo, ale nemohla jsem vůbec spát. Pořád jsem něco slyšela, kontrolovala jsem neustále dveře, jestli jsou zavřené. Syn přestal chodit do školy, chytnul se party, experimentoval s drogami. A zase jsem nevěděla kudy kam. Chodila jsem k policejní psycholožce na terapie. To bylo dobrý, ale přišel večer, tak jsem se napila a bylo mi psychicky líp a taky jsem i usnula. Nikomu jsem o tom ale neřekla. Takhle to trvalo několik měsíců. A na tu skleničku jsem se těšila, pak to byla lahev vína. Když jsem přešla na vodku, to už začal být problém. Napila jsem se v práci a šéf mi řekl, že když se nepůjdu léčit, tak musím v práci skončit. Tak jsem tady. Podporu ze zaměstnání mám, chodí sem za mnou na návštěvu. Po léčbě tady ale musím pokračovat v terapii, abych se ještě vrátila k tomu týrání, musím řešit ten

posttraumatický stresový syndrom. Už tady mě zamedikovali a snaží se se mnou pracovat, ale léčba je hlavně postavená na tu závislost.

Jméno: Bára

Věk: 28 let

Léčba v pořadí: 1.

Návyková látka: Alkohol

Dosažené vzdělání: SŠ

Báro, za jakých okolností jste se seznámila s Vaším partnerem?

S Jirkou jsem se seznámila na střední škole. Na začátku čtvrtáku k nám přišel do třídy, přistěhovali se k nám do města. Líbil se mi od začátku, ale on nejevil zájem. Až na maturitním večírku jsme si povídali, strašně jsme se opili, probudila jsem se u něj doma. Dva roky jsme spolu chodili a nechodili, Jirkovi pak umřela máma, tak jsem se k němu nastěhovala, že se o něj budu starat...

Můžu se Vás, Báro, zeptat, jak a kdy Vás poprvé fyzicky napadl? Šlo i o jiný typ násilí?

Poprvé, poprvé... Už to mám! To bylo po pohřbu jeho mámy. Seděli jsme u televize a já omylem kopl do stolu a převrhla jsem mu pivo. To bylo poprvé, kdy mi dal pěstí. Ale je fakt, že se občas choval hrozně neurvale, nadával mi za maličkosti. Ale po té první ráně jsem ho omlouvala, že je na dně.

Báro, prosím Vás, v jakých situacích Vás partner týral?

Úplně ve všech, vlastně... Potom už ve všech. Ze začátku to bylo tak jednou týdně, přišel a zdálo se mu, že není uklizeno, pak jsem byla drzá, líná. Byla jsem vystresovaná, když měl přijít domů. Ze začátku jsem chodila k rodičům, oni, Jirku, neměli rádi, chtěli, abych od něj odešla, ale já to slíbila a nedokázala jsem to. Hádala jsem se s našima a přestala jsem je navštěvovat, brát telefon a ani jsem jim pak ani neotevírala dveře. Jsem jedináček, muselo to být pro ně strašné.

Jak dlouho jste byla, Báro, vystavena tomuto násilí?

Skoro sedm let. Následky jsou fakt strašné.

Chcete o tom mluvit?

Když jsem to načala, tak Vám to řeknu, ale zkrátím to. Jsem alkoholička, Jirku jsem bodla, je možné, že půjdu sedět, odebrali mi dceru, naštěstí si ji vzaly rodiče do péče, tak se má nejlíp, jak může. Ale naši se mnou nekomunikují, nechťejí, abych dceru viděla. Tak takhle to teď je...

Jak konkrétně vypadalo jeho násilí vůči Vám v průběhu času?

Vždycky jsem dostala pěstí, intervaly se zvyšovaly, ale násilí se vlastně taky zhoršovalo. Já si některé situace ani nepamatuju, pila jsem, tak to vypadalo, že má

pádny důvod. Ale pít jsem začala, až na základě toho bití. Teď jsem se nechala vyšetřit, protože mám před sebou soud za těžké ublížení. A mám v sobě dvanáct rostlých zlomených kostí. V nemocnici mě znali, policajti mě už taky znali a říkali mi, ať ho udám, ale já jsem si to vždycky rozmyslela. Myslela jsem si, že se změní, pak jsem si myslela, že mě mlátí právem.

Alkohol jste, Báro, začala užívat až na základě týrání? A proč?

Já jsem opravdu nikdy moc nepila, občas jsem se opila, tak dvakrát do roka, jinak fakt ne. A pak jsem si začala vždycky dávat panáka, pak dva atd., než Jirka přišel domů. Nějakou dobu jsem si říkala, jak to bezvadně funguje, že ty stresy z něj nemám, zvládám domácnost a malé dítě... Jenže pak jsem pila i přes den a pak vlastně nonstop. A pila jsem hodně, to pití se rozjelo hlavně v době, když mi odebrali dceru.

Báro, můžete mi, prosím říct, jakou roli hrál alkohol v souvislosti s domácím násilím?

U mě naprosto zásadní. Trochu jsem Vám to už popsala. Mně s tím chlastem bylo líp. Neměla jsem stresy, nebála jsem se, že začátku jsem doma všechno líp snášela a zvládala, a když přišlo bití, tak jsem tu bolest ani necítila.

Kdy a jakou pomoc jste poprvé vyhledala, abyste řešila domácí násilí, či svoji závislost?

Jak jsem říkala, nejdřív jsem hledala pomoc u rodičů, ale neposlouchala jsem je, taky jsem asi dvakrát volala na nějakou krizovou linku, číslo mi tehdy dal jeden policajt, když u nás zasahoval. To bylo v době, kdy sousedi věděli, že mě Jirka bije, tak mi chtěli pomoci, a když byl u nás bordel, tak hned volali. No a na té lince mi řekli, abych se okamžitě zabalila a s dcerou ihned odešla do bezpečí. To nešlo, myslela jsem si, že nemám kam a už jsem neměla ani sílu. Jednou jsem to fakt už udělala, ale před domem jsem se otočila a vrátila jsem se zpátky. Kdyby tam nebyl ten chlast, asi by to bylo jiné, nevím...

Báro, teď jste na protialkoholní léčbě, proč jste sem nastoupila?

Já jsem sem byla přivezena po tom, když jsem bodla Jirku. Nechtěla jsem tu být, ale jak jsem na tom detoxu střízlivěla, tak jsem si uvědomila, že musím tu hrůzu zastavit. Nemyslím jenom to pití, ale taky už nechci být fackovací pytel... To u mě souvisí. Mám pořád myšlenky, že jsem třeba opravdu tak špatná, že jsem si to týrání zasloužila, ale paní doktorka mě časem pošle ke specialistům, kteří s týranými ženami pracují. Tady už o tom mluvím, mám podporu od holek v komunitě a nejsem tu jediná, která něčím takovým prošla. Určitě se chci dát psychicky dohromady, nechci pít a podala jsem žádost o rozvod. Strašně mě mrzí, že jsem mu tu tepnu na stehně propíchla a je zázrak, že to Jirka přežil a zázrak je i to, že jsem mu v té mojí opilosti zavolala záchranku a strčila jsem do té rány prsty. Právnik mi řekl, že bych mohla dostat podmínku, vzhledem k situaci a mým zlomeninám a hlavně proto, že jsem mu poskytla první pomoc. Ale jeho už nechci řešit. Nějak postupně musím projít léčbou a chci řešit následky týrání, které v sobě mám. Holky mi tu říkají, že mám v hlavě bordel a jestli chci mít ještě někdy nějaký vztah, tak se musí dát dohromady.

Myslíte tím, Báro, že se budete dál věnovat léčbě týraných žen?

Určitě chci, pomalu si zjišťuji kontakty, ale zatím se nemůžu nikam objednat, nevím teď vůbec, co se mnou bude. Ale když půjdu sedět, tak i po výkonu trestu vyhledám pomoc. Ale to teď přemýšlím nad tou horší variantou. Jinak s tou terapií začnu hned.

Jméno: Dana

Věk: 31 let

Léčba v pořadí: 2.

Návyková látka: Pervitin

Dosažené vzdělání: ZŠ

Dano, zajímalo by mě, za jakých okolností jste se seznámila se svým partnerem?

Já jsem ho poznala v práci. Dělala jsem ve skladu a on byl zásobovač a jezdil si ke mně vyzvedávat zboží. Byla jsem po blbém rozchodu, měla jsem za sebou první léčbu, brala jsem perník. Můj starej, ten co byl před tímhle, mě třískal hlava nehlava, ale měl prachy a kupoval mi peří a hadry, tak jsem s ním byla. Ale abych nic necejtla, tak jsem brala víc a víc, až jsem vlítla do psychózy a bláznila jsem... Někde mě našli a odvezli do Bohnic. To bylo poprvý. Léčila jsem se a rozhodla jsem se, že se k němu nevrátím, ale stejně jsem se k němu vrátila a bylo to stejný, vlastně ještě horší, sliboval a sliboval, ale pak mě málem zabil. Přerazil mi čelist a skončila jsem v nemocnici, kde mně sešroubovali hubu. Tam za mnou chodila psychologka a radila mi, ať od něj odejdu. Stejně ho zavřeli. Byl to zloděj a ta moje story mu taky nepomohla. Sorry, jsem mimo ten dotaz, co?

To nevadí, jen bych potřebovala, abychom se vrátili k tomu partnerovi, s kterým jste se seznámila v práci.

Jo, jasný. Sakra, jak to bylo? Mě sere, když se nemůžu chytit...Jójo, jó! Tak v tom skladu jsme tak pokecali a nic. Po nějakým čase mě pozval do hospody, já v té době fakt nepila, nebrala, myslela jsem si, že je to cajk. V té hospodě jsem mu všechno na sebe řekla, úplně všechno. A on, že je mu to líto a takový ty kecy a že se o mě chce postarat. A já kráva mu na to skočila. Vyspala jsem se s ním a hned jsem se k němu nastěhovala. Bydleli jsme na baráku s jeho matkou a ta divně čuměla. Von byl na mě hodnej.

Dano, jak a kdy Vás partner poprvé fyzicky napadl? Šlo i o jiné násilí?

Jak jiné násilí?

Myslím tím, jestli Vás netýral psychicky, sexuálně, či sociálně?

Jo takhle, psychicky jo a v sexu to byly taky hnusný praktiky, ale já bych o tom potřebovala s někým mluvit, protože tomu sama nerozumím. Poprvé mě napadl, když

jsem přišla domů z práce pozdě. To bylo asi po třech měsících, co jsem u něj bydlela. Byla jsem s holkama z práce v kině a šly jsme si ještě pokecat. A když jsem dorazila domů, tak na mě řval jak vzteklej, já jsem to nechápala, pak mě srazil k zemi a kopal do mě, kretén. Něco mi to připomnělo, ale nechtěla jsem to řešit. Druhej den mě odprošoval, no klasika.

V jakých situacích Vás Dano, partner týral?

Byl žárlivej, ale to byl vlastně každej důvod, kterej se nachomejt. A vždycky do toho zamotal nějakýho chlapa. Chtěl, abych byla doma a on se vo mě staral. A já kráva na to přistoupila.

Dano, a jak dlouho jste byla vystavena tomuto násilí?

Skoro čtyři roky. Nejhorší to bylo, když jsem zůstala doma. Sto telefonů denně, kde jsem, co jsem, co dělám... Nebo se nečekaně vobjevil doma. Dělal tyhle přepadovky. Tak jsem začala zase smažit...

Jak konkrétně vypadalo jeho násilí v průběhu času?

To byl toboggan, ale směrem nahoru, bylo to horší a horší. A já smažila a smažila... Většinou mě vždycky sejmul k zemi, pak do mě kopal, tahal mě po schodek vleže za vlasy a nejhorší bylo, že mě pak v posteli nutil ještě k tomu, abych se s ním vyspala. Jednou jsem ho viděla z okna, jak srazil k zemi tu jeho divnou matku. Prostě debil.

Vaše brání pervitinu tedy souviselo s týráním, je to tak Dano?

To je přesně vono. Já jsem nechtěla být zase smažka, ale nedalo se nebrat. Já jsem si myslela, že to není možný, že mě chlap zase bije, když jsem brala, tak jsem si říkala, že má teď aspoň důvod. Nechápu se, nechápu nic. To bude na dlouho, a jestli to někdy pochopím...

Jakou roli u Vás, Dano, hrály návykové látky v souvislosti s domácím násilím?

U mě velkou. Já jsem věděla, co ten perník se mnou dělá, takže jsem ho začala znovu brát, abych nic necejtila, nic si nemyslela a vydržela to. Jen nechápu, proč jsem od něj nezdrhla. Dokonce jsem si myslela, že jsem horší než on. Pakárna to je.

Chtěla bych se Vás, Dano, ještě zeptat, kdy a jakou pomoc jste poprvé vyhledala, abyste řešila domácí násilí, či svoji závislost?

Já sem nevěděla, že je to domácí násilí... Sice mi to tenkrát už říkala ta psychologka, ale nevěděla jsem, co s tím. Vlastně jsem řešila tu závislost, ten perník. Holky mi už říkaly v první léčbě, abych někam chodila, že potřebuju pomoct s těma chlapama, dokonce mi taky jedna smažka řekla, že to budu mít s každým chlapem stejný. Že jsem prej blbá a hodná, že mi to kouká z očí. Teď, v týhle léčbě tomu začínám věřit a chci tomu nějak rozumět. Rozhodla jsem ještě vovedít do terapeutické komunity, takže vylezu z léčení až za rok, tak to snad proberu. Paní doktorka mi tady říkala, že to

týrání se musí řešit, že když si to nepořeším, tak budu zase brát. Já jí věřím, ale nemyslí mi to.

Dano, proč jste nastoupila znovu do léčby?

Ten perník byl fakt jedinej, kdo to se mnou snášel, ale já ho po čase nedokážu zvládat a začnu bláznit. Smažila jsem čím dál častěji a větší dardy. Kupovala jsem u Vietnamců, sice levnějc, ale bylo to pajclý, tak není divu, že jsem měla psychózu. Přivezli mě sem, našli mě na ulici, prej sem vyskočila z okna od toho kreténa a běhala po silnici. Asi mě zase zamknul, já si nic nepamatuju. Byla jsem tady nejdřív na jiným oddělení, pak se mě zeptali, jestli se nechci léčit zase na sedmičce a já řekla, že jo, že ten můj život stojí za hovno, tak se pokusím se sebou něco udělat. Po tý první léčbě mi bylo fakt skvěle, než jsem potkala toho debila. Raději budu žít sama, strašně se bojím, že se to bude opakovat.

Jméno: Marie

Věk: 54 let

Léčba v pořadí: 1.

Návyková látka: Alkohol, BZD

Dosažené vzdělání: SŠ

Marie, za jakých okolností jste se seznámila s Vaším partnerem?

Tak to už je dávno. Mně bylo dvacet, jemu o tři roky víc. Byla jsem s kamarádkama stanovat v Jižních Čechách. Tam jsme se potkali. On tam byl s kamarádama z vejšky, taky stanovali. Nějak jsme si padli do oka, povídali jsme si, měli jsme hodně stejných společných věcí. On studoval v Praze, já byla z Prahy, takže od té doby jsme spolu.

Zajímalo by mně Marie, jak a kdy Vás manžel poprvé fyzicky napadl. A jestli šlo i o jiný typ násilí.

Poprvé to bylo před pěti lety. To se vrátil z nemocnice po tom úrazu. Abych to vysvětlila úplně... Bude to šest let, co měl manžel autonehodu, měl poškozený mozek a vypadalo to, že umře. Já se modlila, aby to přežil, tenkrát bych dala cokoli, aby žil. Dneska to tak nemám. Sice žije, ale je to úplně jiný člověk. Domů se mi vrátil muž, kterého neznám. Je to hulvát, tyran, neříká se mi to dobře (pacientka má slzy v očích). A jestli šlo ještě o jiný typ násilí? Ano, psychicky mě týrá, to je snad horší, než ty rány.

V jakých situacích Vás manžel týral?

Poprvé mě zbil za to, že jsem mu uvařila čaj a ten byl vařící. Z té jeho hlavy zmizelo spoustu věcí, nedochází mu třeba, že když se čaj zalije horkou vodou, tak je to horký... Tehdy jsem se mu omlouvala, protože jsem si myslela, že je to moje vina. Brala jsem to jako jeho nemoc. Tohle trvalo docela dlouho. Ty situace byly různé. Někdy jen za to, že mu nechutnalo jídlo, nebo když jsem se údajně špatně podívala. Vlastně to bylo za cokoli.

Marie, jak dlouho jste byla vystavena tomuto násilí?

Trvá to už pět let. Já vím, že je to dlouho, ale nevěděla jsem, jak to můžu řešit. Měla jsem hrozné výčitky, že je nemocnej, že za to nemůže. Doktoři mi říkali, že se to po tomto druhu poranění mozku stává často, že se ta osobnost toho člověka změní. Ale co já s tím? To mi nikdo neřekl, jen jsem od dětí slyšela, abych to vydržela, ale nebydlí už s náma, spoustu věcí jsem se jim styděla říct. Nakonec k nám děti přestaly chodit. A teď jsem ta nejhorší já, když jsem tady. Myslím si, že těch pět let je maximum, co jsem mohla vůbec přežít.

Jak konkrétně vypadalo jeho násilí v průběhu času?

Vlastně od toho příchodu z nemocnice to bylo pořád stejné, zbil mě tak třikrát do týdne. To bylo snad pravidlem. Ale ten psychický teror byl u nás na denním pořádku. Jak už jsem říkala, to bylo nejhorší. Na tom bití bylo nejhorší, že jsem nevěděla, co si mám vymyslet v práci, když jsem měla v obličejí modřiny. Prostě jsem řešila modřiny. Holky mi tady říkaly, že se třeba u nich to bití stupňovalo, ale u mě ne. Bylo to pořád stejný.

Marie, prosím Vás, návykové látky jste začala užívat až na základě týrání? A proč?

Začalo to tak nějak nenápadně. Já jsem měla problém se spaním. To začalo po té nehodě. Zašla jsem si za naší paní doktorkou, ta mi předepsala Stylnox a Neurol. To fungovalo, ale ne dlouho. Pak mi paní doktorka řekla, abych s tím byla opatrná, že jsou to léky, které mohou vyvolat závislost. Všechno jsem dodržovala, jak se má. Jenže se to celé zvirtlo, když se manžel vrátil z nemocnice. Zjistila jsem totiž, že když si dám skleničku vína, tak ty léky nějak líp fungují. Bylo mi opravdu mnohem líp. Takže ano, má to s tím bitím souvislost. Na ty léky jsem začala pít a taky jsem si zvyšovala počty tablet, měla jsem pocit, že bez toho to nezvládnou. Vlastně ale nevím ani dneska, jak jsem to měla řešit.

Jakou roli hrály léky s alkoholem v situaci, ve které jste byla? Myslím tím v souvislosti s domácím násilím.

Myslím si, že nebýt toho bití, tak bych neměla potřebu hledat někde nějakou úlevu ve formě prášků a alkoholu. Měla jsem pocit, že jsem v situaci, ze které není cesta ven. Když jsem se napila na ty prášky, tak bylo spousta věcí jedno, nepřipadala jsem si tak sama, necítila jsem tu bolest na duši, bylo mi po nějaký čas daleko psychicky líp. Než jsem přestala fungovat úplně, vyhodili mě z práce, snažili se mi pomoci, ale už jsem to nedokázala zvládnout.

Marie, můžu se Vás zeptat, kdy a jakou pomoc jste poprvé vyhledala, abyste řešila domácí násilí, či svoji závislost?

Nejdřív jsem chtěla řešit to bití, ale když jsem se svěřila a tehdy jen doktorům a dětem, tak od toho vlastně všichni utíkali a říkali mi fráze, které mi nijak nepomohly. Ale když jsem přestala fungovat já, tak toho si všimli všichni. A odsoudili mě. A jak jsem přestala fungovat, tak jsem si jednou v noci řekla, že to buď skončím, nebo se

sebou něco udělám. Vzpomněla jsem si na různé dokumenty o alkoholičkách, co šly v televizi, a zavolala jsem do Bohnic. Dostala jsem termín nástupu a přišla jsem. Tak jsem tady. Ale moc dobře si uvědomuju, že to bití nebylo v pořádku, už podnikám kroky, jak tu svoji situaci budu řešit. Dostala jsem tady kontakt na Bílý kruh bezpečí, na první propustce tam zajdu a domluví si s nima, co a jak dál. Rozhodně to potřebuji v sobě vyřešit. Jediné, co teď vím je, že chci žít sama a začít znovu bez manžela. Bude to hodně zlé, až to řeknu dětem.

Vidíte Marie, moje poslední otázka byla, proč jste nastoupila do ústavní léčby a vy jste mi už odpověděla.

Nenapadla mě jiná forma léčby, věděla jsem, že mě musí zavřít, jinak to se mnou špatně skončí. A na detoxu jsem pochopila, že sama bych to nemohla zvládnout.

Jméno: Blanka

Věk: 39 let

Léčba v pořadí: 3.

Návyková látka: Alkohol

Dosažené vzdělání: SŠ

Blanko, ráda bych se Vás zeptala, za jakých okolností jste se seznámila s Vaším partnerem?

Já jsem se s ním seznámila po rozvodu, moji známí mě vytáhli na večeři, byla to oslava narozenin, vlastně jsem si vzpomněla... Radek, ten můj kamarád, tak ten mě se svojí ženou vzal na svoji oslavu narozenin. Promiňte, já bych na to nejraději zapoměla. Takže tam na té oslavě jsem potkala Vaška. Neměla jsem v plánu se s někým seznamovat, myslela jsem si, že už žádného chlapa ani nechci potkat. On byl pro mě moc přitažlivý, působil na mě jako někdo, kdo mě ochrání...(smích s hořkostí).

Blanko, jak a kdy Vás poprvé fyzicky napadl? Šlo i o jiný typ násilí?

On byl někdy takovej zvláštní, tak nějak mi podsouval různé názory, manipulace jako hrom. Jenže jsem to tenkrát takhle neviděla. Důsledek byl ale takový, že jsem přišla o všechny lidi, které jsem do té doby měla. Ale tohle byl jen začátek. Fyzicky mě poprvé napadl nečekaně, když jsem se zpozdila v práci, nedala jsem mu to vědět, přišla jsem asi o hodinu později.

V jakých situacích Vás Blanko, partner týral?

Nebyla to jen jedna situace. Je strašně náladovej, kdykoliv mu něco přelítlo přes nos, tak na mě zaútočil. Nebyla to stejná situace, nedalo se to vůbec předvídat. Uměl být i chorobně hodný, vlastně to bylo taky děsivý. Kdybych ale měla říct jen jednu situaci, tak mě napadl vždycky, když jsem mu oponovala.

Jak dlouho jste byla vystavena tomuto násilí?

Je mi 39 a seznámila jsem se s ním, když mi bylo 30. Psychicky to začalo v podstatě hned na začátku našeho vztahu, První napadení se stalo po půl roce našeho vztahu. Trvalo s malými přestávkami tak celkem osm let. Mezitím jsem se dvakrát léčila z alkoholismu, taky jsem docházela řešit syndrom týraných žen, ale nikdy jsem nic nedokončila, vždycky jsem se k němu vrátila zpátky.

Blanko, jak konkrétně vypadalo jeho násilí vůči Vám v průběhu času?

Ze začátku to bylo tak, že mě ztloukl, pak se několik dní omlouval, plakal, prosil, vysvětloval, proč to udělal... Postupně mi ale začal říkat, že jsem si to zasloužila a ať se mu omluvím já. Takle změna ale nastala až tak po třech, čtyřech letech. Do té doby plakal a omlouval se. Jeho brutalita byla vynalézavější a vynalézavější. Já jsem tenkrát na začátku poprosila tátu, aby si ho poddal, táta viděl, že mám monokl, tak na něj vlítnul. To se Vašek lekl, odprošoval, sliboval a byl skoro dva měsíce klid. A všechno začalo znovu. Táta mi pak umřel. Už jsem neměla nikoho, kdo by se mě zastal. Jednou jsem zašla za doktorkou, nevěděla jsem, co mám dělat. Ona mi řekla, abych od něj okamžitě odešla, pak mi napsala léky. Ale každopádně jsem to nezvládla, začala jsem pít a jeho ataky byly silnější a častější, já mu dávala za pravdu, věděla jsem, že piju.

Alkohol jste, Blanko, začala užívat až na základě týrání? Vzpomenete si, Blanko, proč to tak bylo?

To vím docela přesně. Nikdy jsem nebyla abstinent, to ne. Občas jsem se opila, ale bylo to jen, když jsem se šla někam bavit, že bych si pila doma sama, to ne. Ale tady to pití bylo jiné. Zjistila jsem totiž, že když se napiju, tak Vaška líp snáším, není mi tak odpornej a víc mi byl jedno. Taky jsem líp snášela to bití, míň to bolelo i psychicky a začala jsem mu ve všem věřit. Jak jsem hrozná a děsná a on je jediný, kdo to se mnou může vydržet. Věřila jsem tomu dlouho.

Už jste mi, Blanko, částečně odpověděla, ale jakou roli hrál alkohol v souvislosti s domácím násilím?

Velkou. Ze začátku mi pomáhal, jsem si myslela, ale propracovala jsem se k závislosti a nezvládala jsem vůbec nic. Jsem v situaci, kdy nemám práci, nemám kam jít. Kdyby nebylo mého bratra, tak jsem bezdomovec. Vašek mě o všechno připravil, o byt, o auto. Jak jsem pila, tak jsem mu podepisovala ani ještě nevím, co všechno. Byl mazanej, využil situace, hlavně když jsem byla opilá, abych byla na něm absolutně závislá a ještě mu byla vděčná. Když to tak dneska vidím, tak mě Vašek v ruku v ruce s mým chlastem, připravili o všechno a zbyla mi ta závislost a syndrom týraných žen. To je děsný.

Blanko, prosím Vás, řekněte mi, kdy a jakou pomoc jste poprvé vyhledala, abyste řešila domácí násilí, či svoji závislost?

Já jsem jako první vyhledala pomoc na základě toho týrání, ale nebyla jsem na to připravená, nechtěla jsem nic změnit, spíš jsem hledala zastání než pomoc. Jak šel čas, tak už jsem byla tak na dně a tak na něm závislá, že jsem si opravdu myslela, že on je ten jediný, kdo s takovou děsnou bytostí může být. Závislost jsem začala řešit

později a důsledněji. Ale taky to mělo své... Po první léčbě mi paní doktorka řekla, že jestli nebudu pokračovat dál v léčbě, nejen závislosti, ale také se syndrom týraných žen a neodejdu od Vaška, tak abstinovat nebudu, protože to po jeho boku nejde. Je škoda, že se v léčbě závislosti nedá moc věnovat syndromu týraných žen, je nás tady víc, ale není prý pro to prostor. Ale důležité je, že teď už konečně vím, že se budu léčit dál a řešit si otázku, proč jsem se nechala týrat. To je to, čemu nerozumím.

Blanko, proč jste nastoupila na léčbu na oddělení závislosti ústavní formou?

Prosím Vás, tohle je moje třetí léčba, pila jsem v poslední době hodně, víc než před první i druhou léčbou, moc dobře vím, že bych to ambulantní formou nezvládla. A hlavně, dostala jsem od bráchy nůž na krk. Našel mě v hrozném stavu, on není v Praze, bydlí daleko, ale poznal v telefonu, když se mnou mluvil, že je zle. Přijel, domluvil mi s paní primářkou příjem a řekl mi, že se budu léčit, odejdu od Vaška a on mi se svojí rodinou pomůže. Jezdí za mnou sem na návštěvy, byl i na rodinné terapii, fakt se snaží. Odstěhoval mě od Vaška, pomáhá mi sehnat podnájem, práci. Slíbil mi do začátku i finanční pomoc. Další důvod, proč tu jsem, je ten, že mám těžké abst'áky, takže je to tady pro mě nejlepší.

Jméno: Zuzana

Věk: 33 let

Léčba v pořadí: 2.

Návyková látka: Heroin

Dosažené vzdělání: ZŠ

Zuzko, za jakých okolností jste se seznámila s Vaším partnerem?

Poznala jsem ho na squatu. To je tak čtrnáct let zpátky... V té době jsme byli oba na heráku, chvíli jsme spolu byli, pak ho zavřeli za ublížení na zdraví, já jsem se šla léčit, byla jsem skoro dva roky v komunitě. Pak jsem byla v pohodě. Před pěti lety jsem Oldu potkala náhodou v metru, byla jsem v té době sama, zdálo se mi, že je v pohodě, podcenila jsem to. Seznámila jsem ho se svojí dcerou, choval se k ní moc hezky.

Jak a kdy Vás Zuzko, poprvé Olda napadl? Šlo i o jiný typ týrání?

Bydleli jsme spolu v mém bytě a poprvé mě napadl asi po sedmi měsících, co jsme byli spolu. Zlomil mi ruku. Tenkrát mě chytil, zvedl a mrsknul se mnou o zeď. Teď si říkám, proč jsem to tenkrát neutla, no nic... To bylo poprvé, bála jsem se to nahlásit, aby mi nesebrali dítě, takže mě psychicky vydíral.

V jakých situacích Vás partner týral?

V jakých situacích, v jakých situacích... To ani nebyly situace, ale to byl ten fet. Nebyl čistej, to mi bylo jasné, ale měla jsem pocit, že mu pomůžu, taky jsem nechtěla být sama, když byl ready, tak mi pomáhal s dcerou, fakt že jo. Jenže se Olda rozfetoval a už to jelo. Neříkám, že nebyl násilnickej, když byl čistej, ale s tím herákem se choval jako zvíře. Takže to bylo v průměru třikrát do týdne.

Zuzko, jak dlouho jste byla vystavena tomuto násilí?

Skoro čtyři roky... Dva roky jsem to zvládala bez heráku, pak jsem měla jednu recidivu za druhou a pak už to jelo... To se fakt nedalo dát. Jsem na sebe strašně nasraná, před Oldou jsem abstinovala, měla jsem práci, dceru, teď nemám nic. Ale začnu se dávat do kupy, jednou jsem to už zvládla, ale teď je to horší... Jsem psychicky na dně, nepřemýšlím normálně, holku mi odebrali...

Zuzko, jak konkrétně vypadalo jeho násilí v průběhu času?

Čím víc bral, tím to bylo děsivější. Sice postupem času ztrácel sílu, ale byl úplně mimo... Týrání se stupňovalo, každý den jsem se kryla, bála jsem se, ale pomoc jsem se bála vyhledat, bála jsem se, že se svojí minulostí mi nikdo neuvěří. Měla a mám v hlavě vymleto. Nejsem si schopná některé věci ani vybavit, měla jsem asi osmkrát otřes mozku, vidíte, že mám vymlácené zuby... Naštěstí ten jeho poslední nápad, že mě vyhodí z okna, ho dostalo do lochu. Naštěstí jsem ten pád přežila, jsem sice sešroubovaná, abst'ák byl krutej. Vidíte, že to strašně gradovalo. Fakt hustý.

K heroinu jste se vrátila až na základě týrání Zuzko? A můžete mi, prosím, říci, proč?

Sedum let jsem od heráku abstinovala. Všechno bylo ok, byla jsem spokojená a šťastná. Narodila se mi dcera, sice jsem s ní byla sama, ale bylo to v pohodě. Pak mi do života vlezl Olda a šlo to se mnou z kopce. Když mě začal napadat, tak jsem to nechápala, ale bála jsem se ho, později už mě napadalo, že jsem nemožná, neschopná kráva, protože mi to neustále říkal. Ale byly chvíle, kdy mi bylo psychicky mizerně, a začala jsem mít chuť, protože jsem věděla, že by mi ten herák pomohl, chvíli jsem odolávala, ale po prvním nástřelu jsem věděla, že teď už jsem úplně v prdeli. A taky to tak bylo. Jo, na začátku to bylo supr, bylo mi dobře, nevnímala jsem nic a všechno mi bylo jedno. Bohužel i moje dcera... Ale tenhle stav trval chvíli, pak už to bylo na hovno. Ale ten první impulz byl o účinku heráku, jenže ta cena je veliká. Sebrali mi dceru, je v děčáku...

Zuzko, jakou roli hrály drogy v souvislosti s domácím násilím?

U mě klíčovou, jak už jsem popisovala... Olda na drogách a já čistá, třískal mě, když byl čistej, tak mě taky mlátil, magor, když jsem fetovala i já, tak mě taky bil, ale bylo mi to jedno, dokonce jsem si říkala, ať už je ta rána poslední a bude klid. Málem se mu to povedlo. Jsem ráda, že sedí.

Kdy a jakou pomoc jste, Zuzko, poprvé vyhledala, abyste řešila domácí násilí, či svoji závislost?

Žádnou pomoc, nechtěla jsem pomoc, bylo mi to u zadku. Až když mě vyhodil z okna a probrala jsem se po operaci a vyabst'ákovala jsem, tak za mnou v nemocnici přišla nějaká doktorka a ta mi nabídla pomoc. Chodila za mnou a ptala se mě na různé otázky a tak. Pak mi řekla, že bych se měla jít léčit a co já na to. Prej jsem závislá a mám syndrom týraných žen. Netušila jsem, co to je. Ale věřila jsem jí, protože mi pomohla s dcerou. Přišla za mnou paní z OSPODU a taky mi doporučila léčbu a dala

mi naději, za jakých podmínek mi dceru vrátí do péče. Tak na základě tohohle, jsem na léčbu kývla... Ještě nevím, jestli budu řešit syndrom týraných žen, když Olda sedí. Budu spokojená, když nebudu brát...a vrátí mi holku. Sice tady v léčbě mají jiný názor.

Můžu se zeptat, o jaký názor jde?

Tady si všichni myslí, že se musím věnovat léčbě, jak závislosti, tak léčbě toho syndromu.

Zuzko, už jsme na konci našeho rozhovoru, vím, že jste mi popsala, jak jste se dostala do tohoto typu léčby, myslíte si, že je to pro Vás dobře?

Snad jo, chci přestat brát, tenkrát jsem se léčila skoro dva roky, ale nechápu furt, co mám řešit, když mám prej ten syndrom toho bití.

Jméno: Lenka

Věk: 28 let

Léčba v pořadí: 1.

Návyková látka: Alkohol

Dosažené vzdělání: VŠ

Lenko, za jakých okolností jste se seznámila s Vaším partnerem?

Je to můj spolužák z vysoký. Nějaký čas jsem po něm pokukovala, on taky, pak mě pozval na večeři. Bylo to krásný, ale jen na začátku, celé se to zkomplikovalo, žila jsem s psychopatem, ale nepřipouštěla jsem si to. Všichni z něj byli pať, choval se jak anděl. Známi, rodiče byli nadšení, jaké terno ta dcera udělala. Jak z románu, ale blbého...

Prosím Vás, Lenko, jak a kdy Vás poprvé fyzicky napadl? Šlo i o jiný typ násilí?

Dal mi facku, když jsem mu řekla, že jsem těhotná. Praštil mě, ale potom se vymlouval, že byl v šoku, že to tak nemyslel a ty kecy, které jsem pak slyšela milionkrát. Když jsme byli spolu sami, byl hnusnej, nadával mi, ale jakmile jsme sami nebyli, tak to byl vzornej partner. Poskakoval kolem mě a dělal, že žije jenom pro mě. Naši z něj byli nadšený! Nějak jsem si myslela, že to bude dobrý.

Lenko, v jakých situacích Vás partner týral?

Bylo to vždycky, když jsem se snažila prosadit svůj názor. Ze začátku jsem se s ním hádala, ale to pak bylo hodně zlý. Někdy se stalo, že jsem svůj názor řekla před někým, on s ním nesouhlasil, říkal ale miláčku, to snad ne... A hned jak jsme přišli domů, tak mi to spočítal. Později se to tak vystupňovalo, že mě bil i za to, že jsem dala do pračky málo prádla. To bylo ale v době, kdy jsem mu už dávala za pravdu.

Opravdu jsem si myslela, že jsem já ta špatná. Hrozné je, že u toho byl většinou náš syn, který se později ptal, proč mě tatínek bije. A já mu říkala, že maminka zlobí.

Uvědomuju si, Lenko, že je to pro Vás těžké, ale řekněte mi, prosím Vás, jak dlouho jste byla vystavena tomuto násilí?

Trvalo to pět let. Ze začátku jsem se snažila to měnit, připravovala jsem si i to, jak s malým uteču. Potřebovala jsem pomoc, poprosila jsem rodiče, nevěřili mi, znali ho úplně jinak. V té době jsem se už chovala divně, měla jsem hrozné deprese, úzkosti, vypadalo to, že jsem divná já. Jedinou radu od rodičů jsem dostala a to takovou, abych se sebou něco dělala. To mě zničilo. Měla jsem jednu kamarádku, ta mi to věřila, ukázala jsem jí modřiny po těle, chtěla, abych se ihned sbalila a šla k ní, dala mi kontakt na Rosu, kam zavolala... Ale neudělala jsem nic, bála jsem se. Kamarádka se se mnou přestala bavit. Pravda je, že mi partner zabavil telefon, mohla jsem volat jenom v jeho přítomnosti. Tohle peklo skončilo, až když jsem se pokusila zabít.

Lenko, jak konkrétně vypadalo jeho násilí v průběhu času?

Ze začátku mě psychicky narušil, to byla manipulace ve všem, jeho argumenty nešly zvrátit, vždycky jsem z těch debat byla úplně vyčerpaná, chtěl po mně, abych to uznala, tak jsem toho nakonec nechala a řekla jsem mu, že má pravdu. Pak přišla první facka, to už jsem říkala. V těhotenství jsem dostala ještě několikrát. On se chtěl ženit, já jsem se nechtěla vdávat. To byl teror, ale tohle rozhodnutí bylo jediné, které jsem ustála. Naštěstí byl na peníze a chtěl mít okázalou svatbu. Moji a jeho rodiče to nechtěli financovat, tak z toho nakonec sešlo. Když se narodil Mareček, tak byl tak dva měsíce klid, v období, kdy jsme končili školu, to bylo Marečkovi půl roku se to vystupňovalo, dělal všechno možné, abych školu nedodělala. Říkal mi, že nás uživí, že budu doma a že jsem stejně k ničemu a práci mi nikde nedají. To bylo naposledy, kdy jsem si prosadila svoje. Pak to šlo z kopce. On si našel práci, dobrou práci. Ale každý den mě kontroloval, někdy vtrhnul domů přes den, v lepším případě jsem dostala facku. Začal mě doma zamykat, vzal mi telefon, bití bylo čím dál tím častější a brutalita z jeho strany se stupňovala, když jsem začala popíjet. Tam to bití bylo na denním pořádku. Fotil si mě opilou, vyhrožoval, že zavolá sociálku, skončím na ulici... Byla jsem už pak vděčná, že mě u sebe nechá.

Jestli tomu rozumím dobře, tak jste, Lenko, začala pít na základě týrání? A proč?

Ano, tak to bylo. Sledovala jsem v televizi nebo na internetu různé pořady o ženách, o závislých ženách. Některé tam mluvily o účincích alkoholu, jak jim to pomáhalo... Na to jsem slyšela, ale neuvědomila jsem si ty důsledky. Vzhledem k tomu, že jsem nemohla spát, tak jsem se sebemedikovala. Dvojku před spaním, samozřejmě tajně, fungovalo to. Netrvalo dlouho a byly to čtyři deci, atd., atd. Pomáhalo mi to psychicky, měla jsem pocit, že mám sebevědomí, že doma stíhám víc věcí, líp spím a nemám ty úzkosti. A vlastně mi to hodně pomáhalo při bití, líp jsem tu bolest snášela a moc mě ta situace netrápila. Ale tenhle účinek alkoholu nefungoval dlouho.

Jakou roli hrál alkohol v souvislosti s domácím násilím později?

Pro mě zásadní a děsivou. Rozpila jsem se tak, že jsem pila přes den, vlastně celý den. Moje denní spotřeba byla ke konci litr vodky. Partner mě za to bil, tahal mě po bytě za vlasy, ale chlast mi kupoval, všechno to bylo zvrhlý. Nemohla jsem při těchto dávkách racionálně přemýšlet a hlavně to byla strašná rezignace a degradace, pak jsem tu už nechtěla být. Naši mě odepsali, ten idiot jim posílal fotky, jak jsem opilá a jak on to má se mnou těžké.

Lenko, kdy a jakou pomoc jste poprvé vyhledala, abyste řešila domácí násilí, či svoji závislost?

Jak už jsem říkala, nejdříve rodiče, ty mi nevěřili, potom mi chtěla pomoci kamarádka, ale to jsem vlastně tu pomoc nechtěla. Několikrát jsem chtěla zajít nebo zavolat do té Rosy, ale neudělala jsem nic. Když mi zlomil nos nebo později žebra, tak těm doktorům to bylo jasné a nabízeli mi pomoc, ale nechtěla jsem, bála jsem se. Začínám to celé řešit až teď, když jsem se pokusila zabít. Probrala jsem se po čtyřech dnech na JIPu, seděla u mě máma a brečela. Udělala jsem to v zoufalství, neviděla jsem kudykam. Partner mě zbil, zlomil mi ruku a obratel, nechal mě ležet, odešel a zamknul nás v bytě i s malým. Bylo to v noci. Vzala jsem si dvě hrsti prášků, zapila to vodkou. Pak mi došlo, že je v pokojíčku Mareček... Zavolala jsem záchranku a všechno jim řekla. Vlítli s policajtem a se sociálkou k nám domů, já už byla v bezvědomí a vzhledem k tomu, že jsem byla opravdu zamčená a polámaná, začali mi věřit. Mareček je u našich a debil jde před soud. Já mám posttraumatickou stresovou poruchu, jsem závislá na alkoholu, ale žiju. Naši se mi teď omlouvají, moc mi pomáhají. Musím se teď léčit, beru léky. Je zvláštní, že nemám ani takový strach z té závislosti, ale větší problém vidím s tím traumatem. Sama na sobě vidím, že to nejsem já. Ale jsem už domluvená, že po skončení léčby tady nastoupím na klasické psychiatrické oddělení a budu řešit ten syndrom Týraných žen se všemi důsledky.

Ještě poslední otázka Lenko, tuto léčbu jste nastoupila, pokud to dobře chápu, na doporučení lékařů po Vašem pokusu...?

Přesně tak. Vzhledem k tomu, že jsem to páchala pod vlivem alkoholu, doporučili mi ústavní léčbu. Přijala jsem to ráda, moc dobře jsem si uvědomovala, že pomoc potřebuji, nejsem schopná to zvládnout bez odborné pomoci.

Jméno: Vanda

Věk: 29 let

Léčba v pořadí: 1.

Návyková látka: Pervitin

Dosažené vzdělání: SŠ

Vando, za jakých okolností jste se seznámila se svým partnerem?

Pracovala jsem jako barmanka, on k nám chodil na panáka, byl můj zákazník. Chodil si posedět na bar skoro každý den. Vždycky jsme si povídali, o všem možném, byl

zábavný a časem jsem se na něj těšila, byla jsem s ním ráda. Ve vztah to přerostlo po půl roce, co k nám začal chodit. Připadal mi normální, pracoval, měl o sobě vysoké mínění, to mně imponovalo.

Jak a kdy Vás poprvé fyzicky napadl? Vando, šlo i o jiný typ týrání?

Poprvé mě praštil v autě, to už jsme spolu chodili, chtěl jet se mnou ke svým známým, já byla unavená, nechťelo se mi nikam, tak jsem mu řekla, ať mě vysadí, že pojedu domů. Chytil mě za rameno a pěstí mi dal ránu. Řekl mi, že budu poslouchat. Zůstala jsem sedět v šoku, on měl strašný výraz, už tenkrát mě napadlo, že mě zabije. To týrání bylo psychické, to bylo vlastně pořád, fyzicky mě napadal občas, později víc, ale nejhorší byl ten stalking.

V jakých situacích Vás partner napadal?

Nejčastěji to bylo, když jsem se rozhodla jinak než on. Když on něco chtěl a já ne. Docela se na začátku kontroloval před lidmi, ale pak mu to začalo ujíždět. To bylo v době, kdy mi hodně lidí radilo, abych od něj odešla, protože to už viděli...

Vando, prosím Vás, jak dlouho jste byla vystavena tomuto násilí?

Tohle trvalo necelé dva roky. Já jsem se pak od něj odstěhovala, protože jsem bydlela u něj. Naštěstí mám svůj byt, tak jsem se měla kam vrátit. V té době bydlela v mém bytě kamarádka, obě jsme byly rády, že zase spolu budeme. On mi sice vyhrožoval, že jestli odejdu, tak mě zabije... Myslela jsem si, že jsou to jenom výkřiky do tmy. Bohužel to nejhorší přišlo až potom.

Takže to násilí pokračovalo dál i po odchodu od něho?

Přesně tak. Začal mě sledovat, psát sms, neustále mě vyhrožoval, chodila jsem z práce nad ránem a věděla jsem, že mě sleduje. Takhle to bylo další tři roky. Psal mi dopisy, vyhrožoval, že ublíží všem, které mám ráda a nakonec přijdu na řadu já. Šla jsem s tím na policii. Řešilo se to, nesměl se ke mně přiblížit. Jenže se začaly dít podivné věci mým blízkým. Pes se ztratil, auto přes noc zdemolované atp. A mně přišel vzkaz, tak jak se mají Tvoji známí? Policajti už pak nebyli moc vstřícní to řešit, asi jim vadilo, že tam běhám moc často, ale on to dělal fikaně. Měl to docela promyšlené. Kamarádka se odstěhovala, ta se ho bála, byla psychicky zničená, šla mimo Prahu, tenkrát jsem měla taky odejít. Nezlobte se, ale ještě nemůžu o tom mluvit, taky si postupně musím vzpomenout, mám tam totiž úseky, které si nepamatuju.

Vando, to je v pořádku, když nebudete chtít o některých věcech mluvit, tak nemusíte, to je v pořádku.

Děkuju, neberte to osobně.

Ne, to nebudu. Takže to, co jste mi vyprávěla, svědčí o tom, že jeho násilí vůči Vám se stupňovalo, vy jste odešla a on Vás začal sledovat, se všemi nebezpečnými aspekty, které ke stalkingu patří.

Je to tak, já moc neumím v těchto situacích moc dobře fungovat. Trpěla jsem v pubertě posttraumatickou stresovou poruchou, znásilňoval mě otčím, naštěstí ho zavřeli, tak to skončilo. A teď se mi to objevilo znovu. Tak jsem tu svoji situaci začala řešit drogama.

Vando, začala jste tedy svoji situaci řešit drogami. Můžete mi říct proč?

Já byla vždycky proti drogám, nikdy jsem je nevyzkoušela, ale při tom stalkingu už jsem to fakt blbě zvládala. Když mi v práci jeden kolega, který věděl co se děje, nabídl perník, ani jsem dlouho neodmítala, a dala jsem si ho. A super! Bylo mi skvěle! Po dlouhé době jsem neměla v sobě to napětí, připadala jsem si jako šťastný člověk. Ten účinek na tu psychiku byl neskutečný. Tak jsem v tom pokračovala. Nejdřív jednou za týden, pak dvakrát a pak každý den. Propadala jsem se do pekel, Neměla jsem prachy, všechno jsem dala do perníku. A celá situace se zhoršovala. Stalking pokračoval, ale jak jsem byla zfetovaná, dělala jsem různé věci a on to na mě věděl, hezky to zdokumentovával. A začal mě vydírat. Když mě policajti viděli, daly ode mě ruce pryč, řekli mi, ať se sebou něco udělám, vůbec nereagovali na moje stížnosti. Takže se ukázalo, že ten pervitin mi sice v té situaci pomáhal, ale pak se to celé otočilo a nezvládala jsem už nic, hlavně ne sebe.

Vando, mluvila jste o tom, že jste měla pomoc přátel, ze začátku také policie. Vyhledala jste nějakou odbornou pomoc, abyste řešila domácí násilí, či svoji závislost?

Ne, já myslela, že to bití a to sledování patří policii, ti mi fakt nepomohli. Ani žádné informace mi nedali. Chápu, že to potom se mnou bylo těžké, když jsem fetovala, ale před tím mi taky moc nepomohli. A ten pervitin řeším teď a tady. Vlastně je to ale proto, že se ten stalking vyhrotil, on mě napadl, zbil mě a přešel mě autem. Byla jsem sjetá, pamatuju si to, ale necítila jsem vůbec žádnou bolest. Jeho chytili, byl v podmínce, půjde sedět. Já jsem se vylízala z toho zrnění, ještě kulhám, ale tohle bude dobrý. Mně jde hlavně o tu moji psychiku, vím, co je to posttraumatická porucha, se závislostí se teprve seznamuju. Volala jsem panu doktorovi, který mě léčil po tom zneužívání, Slíbil mi, že si mě vezme zase do péče, až skončím tu léčbu tady.

Jak jste se vlastně ocitla, Vando, na tomto oddělení?

Jako myslíte v ústavní léčbě závislosti?

Ano, tak to myslím.

Mě sem převezli rovnou z té chirurgie, vlastně po rehabilitaci. Primář mi sem zavolal, domluvil to tady s paní primářkou, kdy bych mohla nastoupit. Ani jsem nebyla proti, nejsem psychicky v pohodě a uvědomuju si, že jsem bez toho perníku nebyla schopná ničeho. Tady ta léčba je pro mě nová, víc se těším a myslím si, že i víc potřebuju pracovat s tou posttraumatickou poruchou, těším se už na tu psychiatrii na Karlák. Pan doktor mi zas pomůže.

